

Ένα παραμύθι από τους μαθητές της Ε'2 του Δημοτικού Σχολείου Ερήμης

Ένα ξεχωριστό ρομπότ

Εικονογράφηση: Μαρία Προδρόμου
Επιμέλεια: Ελεάννα Αβούρη

Βιβλιοεκδόσεις
Αναζητήσεις

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΡΗΜΗΣ - ΠΑΝΙΚΟΥ ΧΑΤΖΗΧΑΜΠΗ
(ΕΝΙΑΙΟ ΟΛΟΗΜΕΡΟ)
ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2020 - 2021
ΤΑΞΗ Ε΄2

Βασιλείου Λεύκιος
Γεωργίου Λευκοθέα
Γεωργίου Χριστόδουλος
Γουέστ Νικόλας
Δημητρίου Θωμάς
Δημητρίου Μαριάννα
Δημητρίου Χρίστος
Κάννα Σοφία
Καυκαρκού Μάρκος

Κωνσταντίνου Βαρβάρα
Μαλακτός Αλέξανδρος
Μεράνου Ιωάννα
Μέττος Κωνσταντίνος
Mirea Constantin-Bogdan
Νικοδήμου Δημήτρης
Ορθοδόξου Χρίστος
Παναγιώτου Ελένη
Πιτσιλλή Δημητριάνα

Βιβλιοεκδόσεις

Μια φορά, στο πολύ μακρινό μέλλον, σε μια μεγαλούπολη που είχε πολλά κτίρια και ουρανοξύστες ζούσε ένα ρομπότ. Κατοικούσε και δούλευε στο πιο ψηλό κτίριο, που ήταν ένα πολύ μεγάλο ρολόι με δείκτες και αριθμούς. Η δουλειά του ήταν να επισκευάζει το τεράστιο ρολόι για να μη χαλάσει ποτέ.

Το ρομπότ είχε μέσα του ένα σπάνιο εξάρτημα που δεν το βρίσκεις πουθενά. Ήταν αυτό που το βοηθούσε να κινείται και ήταν φτιαγμένο από χρυσάφι και διαμάντια. Επίσης, το ρομπότ είχε λεπτά χέρια και τα πόδια του ήταν σε στρογγυλό σχήμα, για να κυλά. Το ρομπότ είχε άσπρο σώμα. Τα χέρια, τα πόδια και τα δυο στρογγυλά του μάτια ήταν γαλάζια. Είχε και ένα μικρό στόμα.

Μια μέρα, καθώς καθόταν στον μεγάλο καναπέ του, έβλεπε τη θάλασσα από μακριά και αναρωτιόταν, όπως κάθε μέρα, πώς να ήταν. Θα ήθελε τόσο πολύ να τη δει από κοντά... Μετά από πολύ καιρό αποφάσισε να πάει στη θάλασσα, παρόλο που φοβόταν μη βραχεί και χαλάσει. Πήρε το γκρίζο αυτοκίνητό του, που πετούσε, και πήγε στην παραλία. Πρώτη φορά ταξίδευε τόσο μακριά και η αγωνία του ήταν μεγάλη. Κατέβηκε και είπε:
-Θα ήθελα να μπορούσα να κολυμπήσω, μα θα ήταν καλύτερα να κάνω ένα περπάτημα. Καθώς περπατούσε, ή κυλούσε καλύτερα, άρχισε να νυχτώνει.

Και τότε βρήκε μια απομονωμένη καλύβα.
Μπήκε μέσα γεμάτος περιέργεια. Φαινόταν
να ήταν πολύ παλιά. Ξαφνικά, άκουσε
διάφορους θορύβους. Ακούγονταν από μια
πόρτα. Τότε, την άνοιξε και είδε ένα
εργαστήρι. Υπήρχε και μια ηλικιωμένη
κυρία μέσα, που κατασκεύαζε κάτι. Δεν
κατάλαβε ακριβώς τι ήταν, αλλά φαινόταν
πολύ ασυνήθιστο. Μετά την άκουσε να λέει:
-Μακάρι να είχα εκείνο το σπάνιο εξάρτημα
από χρυσάφι και διαμάντια!

Η κακιά γιαγιά επιτέλους θα έβαζε σε εφαρμογή το σχέδιό της! Ήταν πολύ χαρούμενη! Πήρε το εξάρτημα και τέλειωσε την κατασκευή της χρονομηχανής της. Έμοιαζε με τεράστιο ρολόι. Υπήρχε μια μεγάλη σκάλα προς την είσοδο του ρολογιού. Όταν άνοιγες την πόρτα του, μύριζε μια πάρα πολύ άσχημη μυρωδιά. Η κακιά γιαγιά λάτρευε αυτήν τη μυρωδιά. Πάνω στη χρονομηχανή υπήρχαν σκαλισμένες ξύλινες λεπτομέρειες σε σχήμα κλειδιού. Στη μέση του ρολογιού υπήρχε ένα πληκτρολόγιο που έγραφε τη χρονολογία που ήθελε να ταξιδέψει. Δίπλα, είχε ένα ακόμα πληκτρολόγιο, για να γράφει πού ήθελε να πάει. Υπήρχε μια άνετη πολυθρόνα, για να κάθεται κατά τη διάρκεια του ταξιδιού.

-Τώρα, θα πάω στο δάσος με τη μηχανή τηλεμεταφοράς, για να μη χάσω ούτε λεπτό. Θα αρχίσω να κόβω τα δέντρα. Όντως, η κακιά γιαγιά ξεκίνησε δουλειά. Το δάσος σε λίγο καιρό δε θα υπήρχε πια.

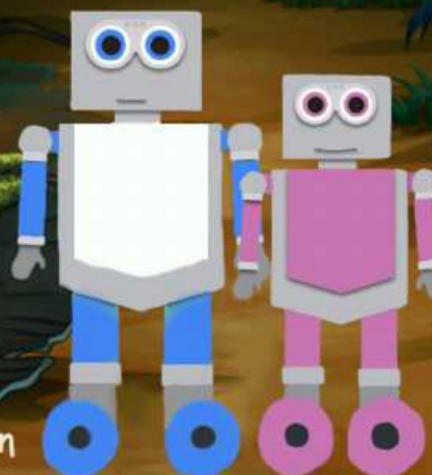
Εν τω μεταξύ, μια ρομποτίνα που φαινόταν πολύ στενοχωρημένη, γιατί ήταν μόνη της, κυλούσε δίπλα στη θάλασσα. Έμοιαζε πολύ με το ρομπότ, αλλά αντί γαλάζιο χρώμα είχε ροζ. Είδε την καλύβα. Πλησίασε, η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Μπήκε μέσα και είδε το ρομπότ που ήταν αναίσθητο. Πήγε δίπλα του και αντιλήφθηκε ότι δεν είχε ένα εξάρτημα.

Η ρομποτίνα σκέφτηκε: «Τι κρίμα, το ρομπότ είναι αναίσθητο, αν ήταν ζωντανό τώρα θα μου έκανε παρέα.» Τόσο μεγάλη αγάπη ένιωσε μέσα της που το φίλησε και το ρομπότ ζωντάνεψε. Όταν συνήλθε το ρομπότ, της είπε:

-Ευχαριστώ. Μου έσωσες τη ζωή.

-Μπορείς να μου πεις την ιστορία σου;

-Εντάξει. Ζούσα σε ένα ρολόι που από εκεί έβλεπα τη θάλασσα και έφυγα, γιατί πήρα τη μεγάλη απόφαση να την δω από κοντά.

Οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριές της έπαιζαν κρυφτό. Μετά, τα ρομπότ πλησιάζουν τη «μικρή γιαγιά» και τη ρωτούν:

-Γιατί είσαι μόνη σου;

-Ποιοι είστε εσείς; Τι θέλετε από εμένα; ρώτησε ξαφνιασμένη.

-Είμαστε δύο ρομπότ από το μέλλον και ήρθαμε να σε βοηθήσουμε.

-Για ποιο λόγο να με βοηθήσετε;

-Φαίνεσαι πολύ στενοχωρημένη. Γιατί δεν παίζεις με τα άλλα παιδιά;

-Να μη σας νοιάζει. Φύγετε και εσείς όπως φεύγουν όλοι! είπε απότομα.

-Τι εννοείς φεύγουν όλοι;

- Δεν έχω φίλους. Μόλις ξεκινήσω να τους μιλώ φεύγουν μακριά μου. Δεν καταλαβαίνω γιατί. Είμαι πανέξυπνη για να μην έχω φίλους.

- Δεν είναι πρόβλημα ότι είσαι έξυπνη. Μήπως κάνεις κάτι άλλο;

- Δεν κάνω κάτι, απλά τους λέω πόσο έξυπνη είμαι και ότι ποτέ δε θα φτάσουν στο επίπεδό μου.

- Για σκέψου όσα είπες μόλις τώρα. Δε σε θέλουν γιατί περηφανεύεσαι για αυτά που ξέρεις και για αυτό που είσαι.

- Μα, για αυτό δε με παίζουν;

- Ακριβώς!

Της εξήγησαν πώς να κάνει φίλους, πώς να μην περηφανεύεται ότι τα ξέρει όλα και αν μπορεί να βοηθάει τους συμμαθητές της. Κατάλαβε το λάθος της και σιγά σιγά άρχισε να κάνει φίλους, επειδή τους βοηθούσε και τους σεβόταν.

Έτσι, δεν έγινε ποτέ κακιά και δεν ήθελε στο μέλλον να καταστρέψει το ρομπότ και το μοναδικό δάσος. Έζησε μια υπέροχη ζωή! Μεγάλωσε, σπούδασε, έκανε εγγονάκια και ανακάλυψε το αυτοκίνητο που πετά.

